

Sygn. akt II CSK 333/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. Z. i małoletniej P. Z.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki K. Z.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w [...] zasądził od pozwanego P. [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. Z. kwotę 40 000 złotych oraz na rzecz małoletniej powódki P. Z. kwotę 50 000 złotych tytułem odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. za śmierć w wypadku A. Z., będącego mężem i ojcem powódek. Apelacja pozwanego od tego wyroku została oddalona w całości, a apelacja powódek uwzględniona częściowo przez odmienne określenie terminu, od którego należą się odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie należnego świadczenia.

W skardze kasacyjnej powódka K. Z. zarzuciła zaskarżonemu w części wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 448 w związku z art. 24 k.c. poprzez błędne zastosowanie, art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 2 Konstytucji oraz art. 47 i art. 32 ust. 1 Konstytucji poprzez błędne zastosowanie powołanych przepisów k.c. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i uwzględnienie apelacji z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi powódka powołała się na oczywistą zasadność skargi i obszernie uzasadniła swoje stanowisko. Odwołała się także do orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazującego na kwalifikowaną postać oczywistości. Odnosi ją jednak do kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, przyznając na gruncie powołanych orzeczeń wielu sądów powszechnych, że zasądzenie określonej kwoty zadośćuczynienia należy do uznania sądu. Podając te liczne przykłady, w tym akcentując zaniżone zadośćuczynienie w rozpoznawanej sprawie ze względu na sytuacje szczególnie wysokich kwot przyznawanych nawet poza postępowaniem sądowym, nie wykazuje wystarczająco, że w zaskarżonym wyroku Sąd nie zastosował kryteriów przedstawionych przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku.

Jedynym argumentem, przewijającym się przez to uzasadnienie jest zbyt niska kwota, jaka została zasądzona w tej sprawie. Nie jest to jednak argument wystarczający dla wykazania oczywistej zasadności skargi. Nie odpowiada on bowiem tym utrwalonym poglądom orzecznictwa Sądu Najwyższego, do których skarżąca próbuje sięgnąć, to znaczy, aby orzeczenie było wadliwe prawnie na pierwszy rzut oka, oczywiście, bez potrzeby dokonywania skomplikowanych wnioskowań (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, z dnia 4 kwietnia 2013 r., III CSK 43/12 i z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/12, niepubl.). Dla oczywistej zasadności skargi nie wystarczy zrozumiałe i budzące szacunek poczucie krzywdy, gdyż ma ono subiektywny charakter. Zasądzona powódce kwota nie jest zaś symboliczna i istotnie odbiegająca od innych zasądzanych w podobnych okolicznościach.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w sentencji.